

styrelser ved at faae Forretninger af den Art, som i Virkeligheden maa siges at ligge udenfor deres Opgave, blive overbebyrdede, og da der med Kommunalbestyrelsernes Opræden og Arbejde paa disse Omraader naturlig følger, at Kommunens Kasse bliver den, som kommer til at afholde Udgifterne derved og betale Gibet, kan der ogsaa fra den Side gjøres meget væsentlige Indvendinger. Thi det maa jo erkjendes, at disse Sagers Ordning kun har Interesse for de vedkommende Lodsættere, som overhovedet ere delagtige i Bandlebene, og at paalægge Kommunens samtlige Beboere at deltage i Ordningen af en Sag, som er mange af dem ganske uvedkommende, er Noget, der i og for sig ikke kan siges at være principrigtigt. Hvad det Punkt angaar, som jeg her omhandler, er den senere Lovgivning snarere gaaet videre paa den historiske Grund end det Mobbatte, navnlig har Loven af 17de Januar 1859, der i mange Henseender er et tvivlsomt Lovarbejde, yderligere udviklet det, som er Hovedlovgivningen her, nemlig Bandlebsloven af 1846. Allerede under Landstingets Behandling fremkom der Indsigelser herimod, og Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, bærer paa visse Punkter gennem Landstingets Behandling Præg af en begyndende Modstand mod dette Princip. Folketingsudvalget er gaaet videre ad den Vej, om end ikke saaledes, at det har dristet sig til overhovedet her at søge en ny Ordning, hvor det var selve Interessenterne, der bleve kaldede til Ordningen af disse Sager. Det har man ikke troet at kunne gennemføre; det vilde neppe kunne lykkes at foretage saadanne Forandringer paa det Grundlag, der her foreligger til Behandling. Der maatte i saa Fald udarbejdes et nyt Forslag paa et andet Grundlag, men Udvalget har ogsaa næret Tvivl, om vi virkelig vare naaede faa vidt, at Tiden var kommen dertil. Udvalget har derfor indskrænket sig til at gaa videre paa den Vej, der er indledet af Landstinget, idet man paa en Række Punkter har søgt at drage Interessenterne nærmere til disse Sagers Afgjørelse ved at give dem en Stemme med i Tilfælde, hvor det tidligere har været den kommunale Bestyrelse, der paa egen Haand har raadet over disse Sager — paa enkelte Punkter en raadgivende, paa andre en afgjørende Stemme. Derimod har man for den kommunale Kasses Vedkommende væsentlig bibeholdt den Byrde med Hensyn til Omkostningerne, som Lovforslaget oprindeligt havde. Der er dog ogsaa i den Henseende foretaget nogle Forandringer. Sdet man nemlig har indskrænket den kommunale Bestyrelses Initiativ ikke saa lidt indenfor det Omfang, der er foreslaaet af Regjeringen, er det deraf blevet en Følge, at ogsaa Omkostningerne ved de Forretninger, som efter Udvalgets Forslag skulle gennemføres ved det private Initiativ, ikke længer ville falde Kommunerne til Byrde.

Det gjaelder navnlig med Hensyn til Reguleringen af Bandlebene. Udvalget har der sluttet sig til Regjeringens Forslag om, at Kommunalbestyrelserne fremdeles skulde have Initiativet til at gennemføre slige Reguleringer af Bandleb. Men ifølge Regjeringens Forslag kunde ikke blot Reguleringen af Bandleb, men saagodt som ethvert Spørgsmaal mellem Interessenterne komme under Afgjørelse ved disse Forretninger, altsaa paa Kommunens Bekostning. Dette gjaldt om private Spørgsmaal om Vedligeholdelsen, om Forbedlingen af Udgiftsbyrden mellem Interessenterne og Sligt. Dette Sidste har Udvalget undtaget. Naar slige Spørgsmaal blive forelagte Synsmændene og Landvæsenkommissionerne, maa det ske af de paagjaeldende Interessenter selv og paa deres Bekostning, uden at Kommunens Kasse bliver engageret deri. Man vil ganske vist kunne indvende mod Udvalgets Forslag paa dette Punkt, at Udvalgets Motiver gaa ikke saa langt videre end Udvalgets Forslag, men jeg har nu søgt at paavise Grundene dertil. I Virkeligheden nærer jeg personlig ikke nogen Tvivl om, at disse Bestemmelser ikke ville kunne hævde sig anderledes end som Overgangsbestemmelser, og at man, naar der næste Gang kommer til at foreligge en Lov for dette Omraade, vil gaa videre i Retning af at fritage Kommunerne, baade Bestyrelserne og Kasserne, for disse Sager, som Udvalget har været enig om at erkjende i Virkeligheden ere private Sager, ikke offentlige. Det er et af de Punkter, der have givet Anledning til en Række Indringer fra Udvalgets Side. — Et andet Spørgsmaal, som ved lige Behandling var Gjenstand for udførlige Overvejelser her i Thinget, er Spørgsmaalet om Synsmændenes Forhold til Landvæsenkommissionerne og Forbedlingen af Forretningerne mellem disse to Autoriteter. Paa dette Punkt er der i Udvalget opnaaet Samstemning om et Kompromis, der gaar ud paa at gjenindsføre Synsmændene for den væsentligste Del af det Omraade, der efter den nugaeldende Lovgivning hører ind under dem. Dette gjaelder saaledes om de mindre, offentlige Bandleb. Efter Udvalgets Forslag vil det nu blive Synsmændene, der komme til at foretage Forretninger ved de mindre, offentlige Bandleb, dog saaledes, at man paa den anden Side har erkjendt, at der blandt disse Forretninger var enkelte, som ikke vel kunde henlægges til Synsmændene, fordi de dels havde saadant Omfang og Betydning, dels stillede saadanne Krav til særegne Kundskaber ogsaa i juridisk Retning, at det var ønskeligt der at bevare Landvæsenkommissionerne. Dette gjaelder saaledes om Jaktættelsen af Flodemaal og de pekuniært meget betydelige Spørgsmaal, der kunne opstaa om Vandværkers Nedlæggelse. For de Tilfælde Vedkommende, der angaa nye Vandafledningsanlæg, har man enedes om at beholde Synsmændene som Mæglingskommission, saaledes som foreslaaet